

Arrest

nr. 152 581 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 9bis, 10, 10bis, 10ter, 11, 12 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout, de zorgvuldigheidsverplichting en het proportionaliteitsbeginsel kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot artikel 41 van het Handvest, de artikelen 1 en 2 van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn), artikel 8 van het EVRM en artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De gemachtigde is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij al kan afgeleid worden dat zij het hoorrecht inroept als een algemeen beginsel van Unierecht, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij stelt slechts dat zij niet gehoord is geworden, maar zet geenszins uiteen wat zij zou verklaard hebben en op welke manier dit tot een andere uitkomst had kunnen leiden. Waar de verzoekende partij zich in dit kader tevens beroept op een schending van de Terugkeerrichtlijn, dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat de Terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat de omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de Terugkeerrichtlijn beroepen.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft dat zij verwantschapsbanden heeft aangetoond, niet alleen met haar vader, die de Belgische nationaliteit heeft, en heeft bewezen dat zij van hem ten laste is en dat haar aanwezigheid aan zijn zijde vereist is, maar ook met haar echtgenote. Met betrekking tot de vader wijst de Raad erop dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve

banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partij stelt dat zij ten laste van haar vader is en dat haar aanwezigheid aan zijn zijde vereist is, maar beperkt zich hierbij tot blote beweringen. Een gezinsleven met de vader in de zin van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Met betrekking tot de echtgenote wordt erop gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8. De verzoekende partij stelt dat zelfs een voorlopige terugkeer om een verblijfsmachtiging aan te vragen een disproportionele inmenging in haar gezins- en privéleven zou creëren, maar zij zet geenszins uiteen waarom dit het geval zou zijn, zodat zij met dit betoog geen hinderpalen aanvoert, laat staan aantoon. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 6 van de richtlijn 2004/38/ EG, kan de Raad slechts vaststellen dat noch de verzoekende partij, noch haar vader noch haar echtgenote een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoekende partij en haar echtgenote hebben de Congolese nationaliteit. Haar vader is een Belgisch onderdaan waarvan niet aangetoond is dat deze van zijn recht op vrij verkeer gebruik gemaakt heeft. Het grensoverschrijdend aspect ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Tevens kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat aan te voeren, laat staan aan te tonen, dat door de bestreden beslissing aan haar Belgische vader het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan diens status van burger van de Unie ontleende rechten.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 11 juni 2015 opgenomen grond, stelt zij te volharden in de middelen, zij heeft wel degelijk en terecht artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955 ingeroepen, te meer daar er een intentie tot huwen was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd betekend. Het gaat dan ook niet op dat zij in deze omstandigheden geen belang meer zou hebben.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift en vervolgens verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 11 juni 2015 reeds werd geantwoord. Door te volharden in het verzoekschrift en tevens elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 11 juni 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE